

at tyde paa, at Indvandringen fra Sverige særlig er fremkaldt af økonomiske Grunde, og at de Folk, vi faar fra Sverige, i mange Tilfælde er saadanne, som ikke kan ernære sig selv. Naar man ser paa de Foranstaltninger, som Sverige og Norge i Indfødsretsspørgsmaal har truffet, viser det sig, at vore Nabolande først og fremmest forlanger Garanti for, at vedkommende kan ernære sig selv. Det er denne Garanti, som vi ikke har været tilstrækkelig strenge med, og for Fremtidens Skyld maa vi foretage nogle Forandringer. Der er noget urimeligt i, at vi skal modtage fra Udlandet Folk, som ikke kan ernære sig selv, og give dem Alderdomsunderstøttelse o. s. v. Udvalget har derfor foreslaaet, at vi skulde søge at faa nogle mere vejledende og oplysende Tal, som viser, hvorledes det forholder sig paa dette Omraade, og vi stiller i Betænkningen det Forslag, som jeg haaber, den højtærede Indenrigsminister vil tage sig af, at vi inden næste Samling maa faa statistisk oplyst, hvor mange af de naturaliserede Borgere, som vi har faaet her i Landet, der har faaet Alderdomsunderstøttelse, Hjælp i Anledning af Arbejdsløshed eller Sygdom eller regulær Fattighjælp. Vi antog i Udvalget, at disse Oplysninger kunde erholdes temmelig let fra vore Kommuner. Kommunerne, som jo fører Regnskab i dette Forhold, ved i Regelen god Besked med, hvilke Personer der er naturaliserede, og de behøver bare at sætte et Kryds ved Navnet, saa at vi kunde faa at vide, hvordan det virkelig forholder sig dermed. Særlig kunde det jo have Nytte at vide noget herom, hvis vi, som den ærede Minister bebudede, i en nær Fremtid skal have en ny Lov om Indfødsret. Havde vi da et saadant Materiale til Hjælp, kunde vi bedre vide, hvilke Forholdsregler vi skulde træffe.

I det hele finder Udvalget, at den Situation, vi er kommet i, ikke er ret tilfredsstillende. Men jeg maa tilføje — og jeg kan gøre det, tror jeg, paa hele Udvalgets Vegne —, at det aldeles ikke er Meningens at rette nogen Bebrejdelse mod den nuværende Regering eller særlig mod den ærede Indenrigsminister, som selvfølgelig ikke kunde gøre andet end det, han har gjort. Det er jo blevet til en Tradition i Landstinget, at vi hvert Aar tager omtrent hele Flokken, sluger, som man siger, hele Kamelen, og

man kunde jo ikke vente, at der skulde ske nogen Afvigelse derfra i Aar. Men det, Udvalget mener, er, at nu er Tiden kommet til at tage under Overvejelse, paa hvilken Maade vi for Fremtiden kan komme til i nogen Grad at tage Reb i Sejlene. Der har Udvalget fremstillet nogle enkelte Forhold, og dem skal jeg berøre. Jeg maa sige, at det kan meget godt være, at disse Midler ikke faar tilstrækkelig Indflydelse, men det er jo en Ting, som i Fremtiden kan overvejes.

Det første er, at man skulde tage mere Hensyn til Kommunernes Anbefalinger, end man hidtil har gjort. Der er et gammelt Ord, der siger, at den ved bedst, hvor Skoen trykker, som har den paa, og det er jo Kommunerne, der skal overtage disse Folks Forsørgelse. Saa snart en Familie har været 5 Aar i en Kommune, har den erhvervet Forsørgelsesret i samme Øjeblik vi giver den Indfødsret — Fattiglovens § 23. Jeg finder derfor, at Kommunerne maa have, om jeg saa maa sige, Hals- og Haandsret paa dette Omraade. Naar det nu sker, at en Kommune har nægtet at anbefale en Person, og denne gaar ind til Ministeriet, og Ministeriet lige fuldt indstiller ham, saa virker det sløvende tilbage paa Kommunen. Den Kommune, som af og til mærker dette, faar jo det Indtryk: Ja, det er lige meget, enten vi anbefaler eller ikke anbefaler, for de faar det alligevel inde i Ministeriet. Jeg tror, det vilde have ikke saa lidt Indflydelse, at Kommunerne havde den Følelse: Vi bærer det fulde Ansvar, og det er jo ogsaa os, der skal overtage Forsørgelsen af vedkommende. — Dernæst fremgaar det af selve Lovforslagets Oplysninger, at der er adskillige Kommuner, der har anbefalet, uagtet vedkommende Person ikke har opholdt sig i Kommunen mere end nogle faa Maaneder. Dette synes at være ganske urimeligt i et saa vigtigt Anliggende. Derfor anbefaler Udvalget, at vi skulde sætte en vis Tid — maaske det nærmest skulde være de 5 Aar —, i hvilken vedkommende skulde have opholdt sig i Kommunen, inden de kunde blive anbefalet.

Endelig er der Spørgsmaalet om Garantier. Det kan jo være vanskeligt nok at finde disse Garantier. En ret betydelig Garanti vilde det være, dersom vedkommende købte fast Ejendom her i Landet,